

Arrest

nr. 100 576 van 8 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de etnische groep der Tad[z]jjeiken, en afkomstig te zijn [van] het dorp Haji Naeem Larkhwi, gelegen in het district Dane Ghor, provincie Baghlan. U denkt in 1373 (1994/1995) te zijn geboren maar daar niet zeker van te zijn. U verklaart tien jaar naar school te zijn geweest. U bent vrijgezel. Toen u op een dag op bezoek was bij uw oom langs vaders kant, waren daar zes [t]alibs aanwezig. Samen met uw oom beraamden ze de bouw van een aanvalsbasis. U moest echter na anderhalf uur het gezelschap verlaten omdat u een telefoon van uw broer had gekregen met de mededeling huiswaarts te keren. Na uw vertrek omsingelde de politie het huis, waarbij in het tumult vier [t]alibs en uw oom om het leven kwamen. Twee [t]alibs konden ontsnappen. Deze twee verdachten u ervan een spion te zijn en hen te hebben verraden bij de politie.

Omdat uw ouders vreesden dat de [t]aliban u zou[den] vermoorden, stuurden ze u naar uw oom langs moeders kant in Puli Khumri. Twee dagen later kwam[en] de [t]aliban reeds bij u thuis langs om te vragen naar u. Omdat u toen weg was, namen ze uw broer (...) mee, die tot op vandaag spoorloos is. U ontving ook een brief van de [t]aliban. Omdat uw oom in Puli Khumri vreesde dat de [t]aliban ook bij hem ging[en] langsgaan op zoek naar u, hielp hij u het land te ontvluchten. Eind 1387 (begin 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) vertrok u uit Afghanistan. Op 22 april 2011 vroeg u asiel aan in België. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de [t]aliban. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u een kopie van uw taskara (Afghaans[e] identiteitskaart) neer, enkele originele foto's, een dreigbrief van de [t]aliban en de briefomslag waarmee deze u werden opgestuurd.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming. Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 13 juli 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de [w]et van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de [p]rogrammawet van 22 december 2003 en door de [p]rogrammawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u [op] 16 augustus 2011 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 22 april 2011 als op uw gehoor voor het CGVS op 10 februari 2012 verklaarde minderjarig te zijn en een taskara neerlegt die melding maakt van de leeftijd van 14 jaar in het jaar 1387 (2008/2009 volgens de Gregoriaanse kalender) blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. Daarbij komt dat u op beide momenten een andere geboortedatum verklaart. Zo verklaart u bij uw inschrijving op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geboren te zijn in de tweede maand van 1373 en op uw gehoor bij het CGVS in de zevende maand van 1373 (Gehoorverslag CGVS, dd. 10/02/2012, p. 2). Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw taskara. Ook het geloof in de authenticiteit van de andere door u neergelegde documenten, wordt hierdoor aangetast. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie informatie in het administratief dossier). Vervolgens moet worden opgemerkt dat uw verklaring over uw brief van de [t]aliban vaag en incoherent is en bovendien een grote anomalie vertoont. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering te worden gevisieerd door de [t]aliban én ondermijnt ook de bewijskracht van de brief van de [t]aliban die u ter staving van uw asielrelaas neerlegt. Ten eerste wordt u in de brief gevraagd u aan te melden aan het Security Office van Baghlan. Het is dan ook opmerkelijk dat het adres van het kantoor niet vermeld is en dat u niet weet waar dit kantoor zich bevindt en waar u dus heen moet indien u dat effectief zou willen doen (CGVS, p. 15). Hun eis is dan ook niet coherent met de brief die ze u hebben toegestuurd, de brief verliest elke zin. Ten tweede is het merkwaardig dat deze brief wordt gedateerd door een stempel met als datum 1419 (1998 volgens de Gregoriaanse kalender) ([zie vertaling bijgevoegd aan gehoorverslag]). Het is weinig plausibel dat de [t]aliban [hun] brieven zou[den] antedateren. De vaagheid, incoherentie en anomalie schenden uw geloofwaardigheid dat u wordt gevisieerd door de [t]aliban op ernstige wijze. Daarbovenop maakt de anomalie en incoherentie in deze brief ook dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit ervan. Deze conclusie wordt versterkt door de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie informatie in het administratief dossier). Bovendien blijkt uit een simpele lezing van de brief van de taliban dat deze niet inhoudelijk coherent is met uw relaas. Deze brief bevat enkel de vraag om u naar het Security Office van de [t]aliban in de provincie Baghlan te begeven (zie vertaling toegevoegd aan

gehoorverslag). Hieruit blijkt in het geheel niet dat de [t]aliban u van iets zou[den] beschuldigen. Evenmin wordt in de brief enige melding gemaakt van uw broer die in uw afwezigheid zou zijn meegenomen. De brief lijkt dan ook niet te passen in het door u gepresenteerde feitenrelaas. Daarnaast komt het weinig plausibel over dat de [t]aliban gevoelige besprekingen betreffende de bouw van een aanvalsbasis zouden laten bijwonen door personen die geen rechtstreekse betrokkenen zijn. Gevraagd waarom uw oom u niet wegstuurde van deze vergadering die toch wel een geheim karakter had, stelt u dat het gesprek niet serieus was en dat ze aan het lachen waren (CGVS, p. 22). Deze uitleg kan niet overtuigen, de planning van een geheime aanvalsbasis is geen grapje maar een ernstige zaak waarbij vertrouwelijkheid essentieel is. Voorts bevat uw relaas heel wat onvolkomenheden, die de algemene geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstige schade toebreng[en]. Zo is het markant dat u niet weet op welke datum de gehele gebeurtenis had plaatsgevonden (CGVS, p. 19) en weet u niet wanneer de [t]aliban u een brief had[den] toegestuurd (CGVS, p. 20). Het gaat hier niet om een detail maar o[m] de datum waarop de gebeurtenis plaatsvond omwille van dewelke u uw land van herkomst moest ontvluchten. Voorts is uw verklaring waarom u niet naar de begrafenis ging van uw oom en de andere mannen die u de avond voordien had ontmoet, weinig aannemelijk. Aangezien uw ouders pas op die begrafenis te horen hadden gekregen dat men over u sprak (CGVS, p. 19), is het bijzonder vreemd dat u daar niet aanwezig was. U[w] verklaring dat u bang werd van uzelf omdat de [t]aliban u had[den] gezien in het huis van uw oom, is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 23). U had toen namelijk nog geen enkel vermoeden dat u aansprakelijk werd gesteld voor de aanval, integendeel, u was gewoon vrijblijvend weggegaan omdat uw vrienden u aan het opwachten waren bij u thuis. Daarnaast kan u ook niet aannemelijk maken waarom de [t]aliban uw broer meenam[en] als compensatie voor u. Uw verklaring dat de [t]aliban achterdochtig werd[en] en vermoedde[n] dat uw broer en u samenwerkten is niet gestoeld op enig reëel feit (CGVS, p. 23). Bovendien zijn er geen concrete aanwijzingen waarom de [t]aliban uw broer zou[den] verdenken. Ook strookt uw gedrag niet met dat van iemand die ervan wordt verdacht spion te zijn en die dus wordt gezocht door de [t]aliban. U verklaart namelijk dat u met een gewone taxi van u thuis naar Puli Khumri vluchtte (CGVS, p. 21). Er mag worden verwacht dat u in uw situatie eerder [op] een meer incognito manier uw vlucht organiseert. De vaststelling dat u er niet in slaagt duidelijke en coherente verklaringen af te leggen, doe[t] afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Tot slot wordt uw geloofwaardigheid nog maar eens geschaad doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaart u op uw vragenlijst voor het CGVS op 18/11/2011 dat het Afghaanse leger het huis van uw oom aanviel toen de [t]aliban aanwezig wa[ren]. Tijdens uw gehoor op het CGVS op 10/02/2012 blijkt het leger echter vervangen te zijn door de politie (CGVS, p. 18). Het gaat hier niet om een detail, maar om een element van essentieel belang in uw asielrelaas. Uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige antwoorden laten dan ook niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de [t]aliban werd geviseerd. Deze feiten kunnen dan ook niet het onderwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van de [v]luchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook, zoals bepaald in art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, een beschermingsstatus krijgen op basis van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. U verklaart uit de provincie Baghlan afkomstig te zijn. Momenteel lopen burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U kunt de onveilige situatie in de provincie Baghlan echter vermijden door u te vestigen in Kaboel. Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen [aan]gezien [het] UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR[-]richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat [het] UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat [het] UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat [het] UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat [het] UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische

aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag [aan]gezien de [t]aliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viser[en]. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief dient verder te worden opgemerkt dat, volgens het UNHCR, voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalft indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS dan ook dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief te vinden in de stad Kabul. U bent een volwassen man die tot de etnische groep der Tadzjiken behoort, een bevolkingsgroep die ruim is vertegenwoordigd in Kabul. Daarenboven bent u tien jaar naar school geweest en heeft u kennis van zowel het Pashtou als het Dari (CGVS, p. 4), de twee landstalen van Afghanistan. Bovendien toonde u als alleenstaande volwassene het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een Westers land te reizen. En dient dan ook te worden besloten dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Baghlan en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel. De resterende door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De foto's betreffen enkel uw identiteit en houden geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. Uw taskara en [uw] brief van de [t]aliban werden eerder al besproken om inconsistenties aan te tonen in uw asielrelaas. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd [als] bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG, artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging. Hij erkent dat hij zijn leeftijd heeft proberen te verdoezelen maar volgens hem ondermijnt dit niet zijn ganse geloofwaardigheid. Hij stelt dat hij geheugenproblemen heeft door de zeer zware psychologische

invloed die de situatie in Griekenland op hem heeft gehad. Hij wijst er ook op dat artikel 17, § 2 van het hierboven genoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt dat indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor dient te wijzen en zijn reactie daarop dient te noteren en dat dit hier niet is gebeurd. Bovendien is deze tegenstrijdigheid volgens verzoeker een bijkomstigheid.

Verder wijst verzoeker erop dat hij in Kaboel geen familie, kennissen of vrienden heeft. Hij kan in Kaboel dus op niemand steunen en hij heeft ook niet de financiële middelen om er te overleven. Hij wijst erop dat huisvesting in Kaboel schaars en zeer duur is, dat er weinig werkgelegenheid is en dat Kaboel ook nog steeds erg onveilig is. Hij verwijst hiervoor naar informatie van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van november 2012. Verzoeker stelt ook dat bombardementen, ontvoeringen, zelfmoordaanslagen en moord in Kaboel bijna dagelijks voorkomen en verwijst hiervoor naar een rapport van de Algemene Vergadering van de Veiligheidsraad van 21 september 2011, naar het 'Algemeen ambtsbericht Afghanistan' van de Nederlandse Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid van 24 augustus 2011 en naar verschillende internetartikels. Verder stelt verzoeker dat de broodnodige humanitaire hulp heel beperkt blijft, dat het geweld altijd blijft sluimeren en de levensomstandigheden menonwaardig blijven en dat zolang de veiligheidstoestand in de omliggende gebieden niet verbetert de nodige humanitaire hulp uitblijft. Tot slot verwijst verzoeker naar een rapport van de International Crisis Group van 28 november 2010 waarin wordt gewezen op de vrees voor het ontstaan van een burgeroorlog als de buitenlandse troepen zich uit Afghanistan terugtrekken.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een fotokopie toe van de brief van de taliban die hij reeds eerder aan het Commissariaat-generaal voorlegde. Daarnaast voegt hij ook een heleboel documenten toe over de veiligheidstoestand in Afghanistan en in Kaboel (stukken 4 tot en met 11).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Een richtlijn kan slechts rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorde zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoeker de schending van deze richtlijn hier niet dienstig aanvoeren.

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad sluit zich hiervoor aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat de taliban een buitenstaander gevoelige besprekingen over de bouw van een aanvalsbasis laten bijwonen.

Verder mag van verzoeker worden verwacht dat hij kan zeggen wanneer de bijeenkomst bij zijn oom plaatsvond en wanneer hij de brief van de taliban heeft ontvangen. Dit zijn voor verzoeker immers zeer belangrijke gebeurtenissen aangezien ze ertoe hebben geleid dat hij zijn land heeft verlaten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geheugenproblemen heeft, maar hij toont dit niet aan.

Ook de reden waarom de taliban verzoekers broer meenamen, is weinig aannemelijk. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt in zijn beslissing is verzoekers verklaring dat de taliban achterdochtig werden en vermoedden dat zijn broer en hij samenwerkten op niets gestoeld.

De commissaris-generaal heeft ook terecht geoordeeld dat verzoekers geloofwaardigheid nog verder wordt ondermijnd doordat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het Afghaanse leger het huis van zijn oom aanviel en bij het Commissariaat-generaal dat het de politie was. Deze vaststelling is geen bijkomstigheid. Het gaat hier immers om een ingrijpende gebeurtenis, waarbij de oom van verzoeker omkwam en waardoor verzoeker zijn land heeft verlaten, zodat mag worden verwacht dat verzoeker hierover eensluidende verklaringen aflegt. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift terecht op dat de Commissaris-generaal deze tegenstrijdigheid tijdens het gehoor niet aan verzoeker heeft voorgelegd. Dit betekent echter niet dat de Commissaris-generaal zijn beslissing niet op deze tegenstrijdigheid kan baseren. Artikel 17, § 2 van het hierboven genoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de Commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd.

Tot slot hecht de Raad niet het minste geloof aan de echtheid van de brief van de taliban. Uit de vertaling van de brief, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de brief het briefhoofd van het ministerie van Binnenlandse Zaken bevat. Dit is niet aannemelijk voor een brief die afkomstig is van de taliban. Verzoekers uitleg dat de brief op officiële papieren is geschreven en dat je de rest zelf moet schrijven (gehoorverslag, 15), geeft hiervoor geen verklaring. De brief is bovendien gedateerd door een stempel met als datum 1419, hetgeen overeenkomt met 1998 in de Gregoriaanse kalender. Het is niet aannemelijk dat de taliban hun brieven zouden antidateren.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal is van mening dat verzoeker zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Kaboel kan vestigen. De Raad sluit zich aan bij dit oordeel.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

Voor zover verzoeker verwijst naar het feit dat hij in Kaboel geen enkel familielid heeft, er op niemand kan steunen en de financiële middelen niet heeft om te overleven, en ook dat de huisvesting en de

werkgelegenheid zeer schaars is kan worden opgemerkt dat een verwijzing naar de slechte socio-economische situatie in het land van herkomst op zich niet volstaat om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Van een dergelijke situatie kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). *In casu* stelde de bestreden beslissing terecht dat verzoeker een volwassen man is die tot de etnische groep der Tadzjiken behoort, een bevolkingsgroep die ruim is vertegenwoordigd in Kaboel. Verzoeker is behoorlijk opgeleid, hij is tien jaar naar school geweest en heeft kennis van zowel het Pashtou als het Dari, de twee landstalen van Afghanistan. Verzoeker die in goede gezondheid verkeert had bovendien de nodige financiële middelen om naar Europa te reizen waaruit kan worden afgeleid dat zijn familie niet onvermogen is.

Verzoeker toont verder niet aan en er is geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de verwerende partij niet tegenspreekt dat er in Afghanistan sprake is van een gewapend conflict blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Zo maakt ICRC een onderscheid tussen combat zones in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*” van 15 juni 2012, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB “*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*” van 11 juli 2012, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de “*insurgency*” wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “*open combat*”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “*Improvised Explosive Devices*” (IED's), meer bepaald berymbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “*high profile*” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag aangezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseren. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ook de door verzoeker bijgebrachte informatie (stukken 4 tot en met 11) bevestigt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kaboel over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk 4 (blijkens de inventaris een brief ontvangen door verzoeker) is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat deze brief op grond van het bepaalde in artikel 8 PR RvV niet in aanmerking wordt genomen.

Bijgevolg bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER